

Endelig fastsættes det i § 8, at Staten afholder de med Lovens Gennemførelse forbundne Udgifter, og i § 9, at Loven, der ikke gælder for Færøerne, træder i Kraft straks og gælder til 1. April 1943.

I *Brændselsnævnets Indstilling*, der var udarbejdet af dets indenlandske Afdelings Udvalg vedrørende Brunkul og Tørv, henstilles det, at der foretages en *Kortlægning og Opmaaling af Brunkulsarealerne*, hvilket antages at ville kræve en Bevilling paa 20 000 Kr. Det foreslaaede Forbud mod Optagning og Handel med Brunkul begrundes med, at man bør søge at undgaa, at der finder en uøkonomisk Udnyttelse af Brændselsreserven Sted. Hvor der udvindes Brunkul af private Virksomheder, bør Ministeren imidlertid kunne dispensere fra Forbudet, og navnlig vil det være rimeligt, at den paa *Fabrikken i Fiskebæk* allerede i flere Aar stedfundne rationelle Produktion af harpede Brunkul og Brunkulsbriketter fortsættes.

For at der kan blive Mulighed for en forøget *Tørveproduktion* i Sommeren 1940, anbefaler Udvalget, at der snarest iværksættes en Fabrikation af ca. 200 *Tørveløveværker* med Motorer, hvoraf et mindre Antal foreslaas anvendt af Staten i dennes Moser, medens Resten skal være til Disposition til Viderealg til private Moseejere; hertil vil udkræves omkring 1 Mill. Kr., idet Prisen pr. Værk anslaaes til 5 000 Kr. Da de private Tørvefabrikanter, hvortil Værkerne skal afhændes, ikke kan ventes at være i Stand til at betale dem kontant, indstilles det videre, at kun 80 pCt. af Beløbet kræves udbetalt ved Overdragelsen. Endvidere mener Udvalget, at der bør stilles $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. til Disposition til Ydelse af *Driftslaan* til private Tørvefabrikanter, hvilket Beløb kan administreres gennem Tørvefabrikantforeningen og udbetales ugentlig bagud til Laantagerne i Forhold til den udbetalte Arbejdsløn.

I sin *Fremsættelsestale* fremhævede *Landbrugsministeren*, at Lovforslaget var affødt af Krigssituationen. Under normale Forhold kunde de indenlandske Brændselsmaterialer kun i begrænset Omfang konkurrere med de udenlandske.

Under Sagens Behandling paa Rigsdagen blev der fra flere Sider givet Udtryk for nogen Betænkelighed ved at give Landbrugsministeren saa vidtgaaende Beføjelser som i Lovforslaget foreslaaet. Særlig var der delte Meninger om Berettigelsen af, at Optagning af og Handel med Brunkul skulde kunne forbydes, idet man frygtede, at den private Foretagsomhed derved kunde blive hindret i at udfolde sig. Denne Frygt betegnede Landbrugsministeren som ubegrundet. Man vilde ikke lægge Hindringer i Vejen for Privatdriften, naar den underkastede sig visse Vilkaar, men tværtimod animere den til en øget Produktion, da det vilde blive dyrt for Staten